

Sestry a bratia!

Veľkonočná nedela

Ja som vzkriesenie a život. Amen. Ján 11,25

Ježišov život na Veľký Piatok končil výkrikom: Bože môj, Bože môj, prečo si ma opustil?

Tento citát nie je prejav zúfalstva!

Je to otázka modlitby.

V pekle opustenosti a utrpenia volá k Bohu a neprestáva sa pýtať!

Jeho prečo? nesmeruje dozadu, ale dopredu.

Aký zmysel má moje trápenie, bolesť, smrť?

Skončí to všetko balvanom, ktorý je privalený k hrobu?

To, čo sa stalo na Veľkú noc, to, čo sa stalo v hodine veľkonočného rána, chápe naša viera ako odpoveď Boha na otázku, ktorá zaznela na kríži.

Boh odpovedá na otázku z kríža.

A odpovedá tak, že je kameň odvalený a hrob je prázdny.

Nie, učeníci neukradli telo!

Viera nám dáva celkom inú odpoveď.

Prečo hľadáte živého medzi mŕtvymi?

Nie je tu, bol vzkriesený, vstal!

Nehľadajte ho v galérii veľkých zomretých osobností, lebo on vstal, On žije!

My si samozrejme musíme úprimne priznať, že nevieme, čo znamená vzkriesenie.

My poznáme vzkriesenie človeka z mdloby, poznáme prebudenie zo spánku,

poznáme prípady resuscitácie, prípady návratu z takzvanej klinickej smrti.

Keď povieme že Ježiš je živý, to nie je iba živosť a aktuálnosť jeho myšlienok!

Zároveň to nie je oživenie a návrat mŕtveho do tohto sveta a do života, ktorý znovu po čase skončí smrťou.

Skôr treba povedať, že Slovo vzkriesenie je predovšetkým živá metafora.

Ježiš sa po vzkriesení nevracia naspäť, ale ukazuje dopredu.

Ide pred nami do Galilei, tam ho uvidíme.

A my sa pýtame, aká Galilea, kde je tá Galilea nášho dneška, kde je to, kde sa môžeme stretať so živým vzkrieseným Kristom?

Ježiš vstal z mŕtvych.

Vstal do priestoru svojej cirkvi.

Vzkriesil ukrižovanú vieru svojich učeníkov a oživuje ju svojou prítomnosťou v moci Ducha. Vstal, a oslobodzuje nás z toho, čo ničí a spútava náš život.

Oslobodzuje nás z toho, čo nám likviduje život, a to je strach, sebecko, viny, ale aj smrť.

Ukazuje nám, že tak, ako v jeho príbehu smrť nemala posledné slovo, nebude mať posledné slovo a absolútnu moc ani nad nami.

Bude oknom do večnosti .... ale pozor!

Večný život, teda život v plnosti, nezačína až po smrti.

Začína tým, keď necháme Boha vojsť dverami viery do priestoru nášho života.

Začína vtedy a tam, kde hľadáme Boha vo svojom srdci uprostred tohto života.

V srdci, ktoré nie je iba sídlo citov, ale najmä hĺbina života a opak povrchnosti.

Boh je vzťah, spoločenstvo, Boh sa ukazuje v láske, deje sa vo vzťahoch.

Kde je dobrota a láska, tam, je On.

Tam sa On deje.

Deje sa tam, kde sa dvaja / traja stretnú v Jeho mene.

V spoločenstve zdieľanej viery.

Aj v tom najmenšom spoločenstve, kde sa otvára hlbší zmysel Písma a láme sa chlieb na Jeho pamiatku.

Galilea je vo svedectve kresťanov, Galilea je v ľuďoch, ktorí potrebujú našu pomoc, ale Galilea je aj v anonymných kresťanoch, v ľuďoch duchovne hľadajúcich, v tých, ktorým môžeme Krista priniesť.

Treba to niekedy robiť aj netradičnými prostriedkami.

My nemáme na Krista monopol.

Hľadajúci ľudia niekedy neprijmú tradičnú, klasickú misiu.

My ich nevťahujeme do inštitucionálnych a mentálnych hraníc cirkevného kresťanstva.

My tie hranice musíme rozšíriť a musíme to urobiť čestným a pozorným dialógom s nimi.

Toto je mimoriadne ťažké a ja ani neviem, či to nie je nad naše sily....

Mali by sme byť najmä sami vierohodní, no ja sa niekedy obávam, že to nie sme dostatočne.

Preto potrebujeme aj my obrátenie od statických kresťanov k dynamickému stávaniu sa kresťanmi.

Oslávme Veľkú noc tak, že pozveme živého Krista, aby premenil náš život.

Aby to urobil tou mocou, ktorou zvíťazil nad strachom, smrťou, hriechom ...

Myslím si, že niečo musí odumrieť v našej viere, aj v nás, aby mohlo nastať Vzkriesenie.

Vzkriesenie nie je návrat, ale hlboká premena.

Vzkriesenie je pokračovanie Kristovho víťazstva nad smrťou, nad strachom, nad vinou.

Vzkriesenie - to sú životodarné rieky, ktoré v istom okamihu vytrysknú z hĺbky na povrch v osobných príbehoch veriacich, v dejinách cirkvi, v okamihoch reforiem, ktoré prichádzajú po krízach a skúškach.

Opäť sme ochudobnení o svätenie Veľkej noci prostredníctvom vonkajších foriem jej slávenia.

Na druhej strane je toto všetko skúška a čas navštívenia.

Chronos, čas, ktorý znamená diktát hodinových ručičiek, preplnený pracovný diár množstvom záznamov a povinností, sa premenil na Kairos.

Premenil sa na čas vzácnej príležitosti.

Príležitosti čosi si uvedomiť a prijať nové impulzy, ktoré nás obohatia a premenia.

Vzkriesenie je radikálna premena. Amen.